

השבת של רבי נחמן מברסלב

שוב להגיד ולשיר ג נח נחמן מאמון לזכות לכל הישועות

לרצונכם תזבחו...

(מספר לקוטי הלכות - הלכות ערב ג' - כ"ג)

כי עבודת הקרבנות היתה מתחילה בבכורות, ואחר כך ניתנה לכהנים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועיקר עבודת הקרבנות הוא בחינת התגלות הרצון שהיה בבית המקדש.

כי כל הקרבנות הם נדבת לב, בחינת רצון, ועל כן נאמר בכל הקרבנות **לרצונכם תזבחוהו** כנ"ל, כי על ידי הקרבן מעלין מבהמה לאדם כידוע, היינו שמבררין ומעלין בחינת עשיה שהוא בחינת בהמיות, ומעלין אותה לבחינת רצון שהוא בחינת דעת, בחינת אדם, כי עיקר נפש האדם הוא בחינת אור הרצון כנ"ל.

ועל כן נקראין מעשה הקרבנות **עבודה**, כי באמת זה עיקר העבודה, להעלות בחינת עבודת בחינת עשיה בחינת בהמיות, לבחינת רצון שהוא בחינת נשמת ישראל שהם קרויים אדם.

וזה שאנו מתפללין רצה על עבודת הקרבנות, שיתקבלו לרצון, כמו שכתוב **ותהי לרצון תמיד עבודת וכו'**, ועל כן נקרא ברכת רצה: **עבודה**, כמבואר בגמרא ופוסקים. כי עיקר עובדת הקרבנות על ידי הכהנים, וצריכין להיות **כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם וישראל במעמדם**.

כי הכהן הוא בחינת החסד שנתגלה על ידי היראה, שנעשה על ידי הרצון, שעל ידי החסד הזה נתבטלין כל הלי"ט [שלושים ותשע] מלאכות, שהם זוהמת הנחש, שנמשכין מפגם הרצון כנ"ל.

ועל כן היו צריכין ישראל במעמדן, שהיו עוסקין בתורה שהוא בחינת התגלות הרצון. כי התורה כולה היא רצונו כנ"ל, ועיקר התגלות רצונו הוא על ידי עסק התורה, כי שם מלוּבש רצונו יתברך, כמבואר בדברי רבינו ז"ל, במקום אחר (סימן ל"ג).

ועל כן, היו עוסקין במעמדן - במעשה בראשית. כי [ב]מעשה בראשית מגלין שהכל ברצונו יתברך, כי הוא יתברך ברא הכל, מראש ועד סוף, ועל כן בוודאי הכל ברצונו; ועל ידי זה שהיו מגלין הרצון, על ידי זה נעשה יראה שהוא בחינת לווים בדוכנם.

כי יראה הוא סטרא דליוואי כידוע, ועל ידי היראה נמשך חסד, שהוא בחינת כהן כנ"ל, ועל ידי החסד הזה נתקיים: **ועמדו**

זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו - כהני ה' דייקא - בחינת עולם חסד יבנה. ונתבטלין כל הלי"ט מלאכות, שהם בחינת עשיה.

ועל כן, עיקר העבודה בכהנים, כי עיקר מעשה העבודה הוא לטהר עולם העשיה שיוכלל עשיה ברצון כנ"ל, שזה נעשה על ידי הכהן איש החסד, שהוא מבטל זוהמת הלי"ט מלאכות, בחינת עשיה, ואז נכלל עשיה ברצון, שזהו עיקר בחינת הקרבן כנ"ל.

ועל כן, אדם חוטא מביא קרבן. כי כל החטאים נמשכין מזוהמת הנחש, שהוא תוקף העשיה, בחינת ל"ט מלאכות בחינת עצבות **בעצבון תאכלנה**, שמשם נמשכין כל החטאים, חס ושלוּם.

ועל כן הקרבן שמקריב הכהן בבית המקדש, שעל ידי זה מבטלין בחינת הלי"ט מלאכות ונתבטל זוהמת הנחש מעולם העשיה, ונכלל עשיה ברצון על ידי זה נתכפרין ונתבטלין כל העוונות שנמשכו משם כנ"ל. ונתהפכין העוונות לזכיות. כי נכללין העוונות בבחינת רצון בבחינת **כי נרצה עוונה**, כנ"ל.

לשבת ל"ג בעומר

(מתוך הקדמת הספר קיצור לקוטי מוהר"ן)

רבי שמעון בן יוחאי. הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קלח): כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו: **עתידה תורה שתשתכח מישראל.** ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר:

כי לא תשכח מפי זרעו.

וכמבואר בזהר (נשא קכד):

בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא (על ידי החיבור הזה, שהוא הספר הזהר, יצאו מן הגלות).

ועתה בוא וראה והבן, נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק **כי לא תשכח מפי זרעו**. כי באמת בזה הפסוק בעצמו, מרומז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל.

כי סופי תבות של זה הפסוק: **כי לא תשכח מפי זרעו**, הם אותיות **יוחאי**. וזה שמרומז ומגולה הפסוק: **כי לא תשכח מפי זרעו** - מפי זרעו דייקא; היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי.

כי על ידי זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה. כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל.

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו, הוא מרומז בפסוק אחר.

כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): **עיר וקדיש מן שמיא נחית - ראשי תבות שמעון וכו'**

תפילה

(לקוטי תפילות א', מ"ז)

רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל על ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא.

ואפילו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרעו, כמו שכתוב: **ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו.**

והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד **כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב**.

כי נשארנו כיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י זצ"ל, ועמד

צדיק

(מספר אוצר היראה - צדיק - צ"ט)

עניין מה שהתקשרות להצדיק הוא בחינת מלח, שמפליט ממנו כל הדמים רעים, ואז אין צריך לצלותו באש, היינו שאין צריך עוד לעבור באש הידוע, חס ושלוש, לכלות הזוהמא ממנו (עיין אכילה את צ"ה).

סיפור

(מספר חיי מוהר"ן, תר"ג)

ספרו לי בשמו, שאמר לענין עסק הקיבוץ שלו משל: שיש עוף אחד שמטיל ביצים הרבה מאד רבוי מופלג עד שאי אפשר לו לישוב עליהם על כולם להוליד מהם עופות. ונתן לו השם יתברך בטבעו שהולך ומשליך בערמה איזה ביצים בקן עוף אחד, וכן משליך עוד איזה ביצים באיזה קן אחר וכן משליך ביצים שלו בקנים של עופות אחרים, ואלו העופות אחרים אינם יודעים שהביצים אינם שלהם והם יושבים עליהם עד שמולידים מהם עופות.

וגם זה העוף לוקח לעצמו כמה ביצים שלו ויושב עליהם ומוליד לעצמו עופות.

ואחר-כך, פורח העוף הנ"ל עם הילדים שלו, ומתחיל לצפצף ואזי שומעים כל העופות שנעשו אצל אחרים מביצים שלו, והם מכירים הקול ונמשכים מיד אחר העוף הנ"ל שבאמת יצאו ממנו, וחוזרים אליו.

והנמשל מובן מעט למי שידוע איזה רמז מענין גדולת עסק הנהגת של רבינו, זכרונו לברכה, עם העולם.

חיי מוהר"ן

(מספר חיי מוהר"ן - מעלת המתקורבים אליו, ש')

בעת שנסע מעיר אחת, בעת שנפטר שם אחד שהיה מקורב אליו קצת, כי לא היה נוסע אליו לברסלב כלל, רק בזלאטיפלע היה מקורב אליו מעט. וזה האיש שנפטר שם באותה העיר הנ"ל הניח שם שם טוב מאד.

אז אמר רבינו, זכרונו לברכה: הלא גם מי שנוגע בו, אפילו באצבע קטנה, אין לשער מעלתו. כי הלא זה האיש לא היה מקורב אלי כל כך, כי-אם מעט דמעט, כאשר אתם יודעים ומבינים; כי לא נסע אלי כלל, אף-על-פי-כן הראיתם גודל השם טוב שהניח אחריו, והכל משבחים ומפארים אותו שהיה זוכר את השם יתברך עד סוף הסתלקותו, ושאר שבחים נאים באמת שספרו עליו; כי אפילו מי שנוגע בי מעט, מה יקרה מעלתו לעולמי עד ולנצח נצחים.

מוקדש להצלחה ולזרוע של קיימת של רפאל בן מרים (י"י)

שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכוונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעוצם קשיות עורפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטיתי אוזני ולבי לכל זה, חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה.

כי עדיין אין מעצור לה' להושיע גם בעת הזאת כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך (ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש).

וה' הטוב ברחמיו ישמע תפלתכם ויעזור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלימה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יטשני בשום אופן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפנייהם ולפני השם יתברך, בעל הרחמים יודע תעלומות.

ה' יגמור בעדי, ה' חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי.

ארץ ישראל

(מספר אוצר היראה - ארץ ישראל - צ"ח)

מחמת שבארץ-ישראל, שם עיקר המשכת הדעת הקדושה שהוא בחינת כלליות העולמות, שמשם נמשך בחינת יראה ובחינת הארת הרצון, על-כן אי אפשר על-פי-רוב לבוא לשם כי-אם על-ידי מניעות רבות.

כי על-ידי-זה הוא מתגבר ברצון חזק יותר, עד שמשבר המניעות, ועל-ידי-זה זוכה אחר-כך לקבל קדושת ארץ ישראל ברצון טוב ובהשתוקקות נפלא, שזה עיקר שלמות כל העבודה, שלמות כל הדברים שבקדושה.

כי גם אחר-כך, כשבאין לארץ-ישראל או להדבר שבקדושה, צריכין עוד להתגבר ברצונות טובים וכסופין חזקים וגדולים להשם יתברך, כי זה העיקר.

בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה כזאת מימי קדם **הקיצותי ועודי עמד**, באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמד עדיין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש.

אבל אף על פי כן, גם גודל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שיעור, כי **טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו וראה את עמך ישראל מרודים מאד**, אשר אי אפשר לבאר ולספר גודל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד.

והנה אנכי בעניי מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה.

אך, באתי לספר ולצעוק עלי ועל נפשי, על עוצם רחוקי מהשם יתברך, ועוצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, **ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים**, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הכח דקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלימה, ובאיזה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים כאלה **לא ידעתי נפשי, אנה אני בא**, אנה אולך את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי.

ואמר להרים כסוני ולגבעות נפלו עלי, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, **על כן אמרתי שעו מני אמרר בבכי**, אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור לה' להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלה לפניו, כמו שכתוב: **הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה**.

על כן באתי כעני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומעונה, מבולבל ומטורף עני וכואב, לצעוק ולזעוק לפני הדרת קדשתכם.

... רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדולתכם איך מרומו בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראיה ממנו, שהוא כי לא תשכח מפי זרעו הוא סופי תבות **יוחא"י**, ושמוכם הקדוש בעצמו מרומו בפסוק **עיר וקדיש מין שמיא ניחית** אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדולת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבינו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם.

על כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע